

HARPER GRAHAM

De
**Cinnamon
Spice-herberg**

Liefde smaakt het zoetst
met een snufje kaneel

Harper Graham

De Cinnamon Spice-herberg

Maple Falls-serie – deel 1

Vertaling Jacodine van de Velde

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020560206
ISBN e-book 9789020560213
ISBN audioboek 9789020560220
NUR 340

Copyright Nederlandse vertaling © 2025 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2025 Harper Graham
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *The Cinnamon
Spice Inn* door Bookouture.

Vertaling Jacodine van de Velde
Omslagontwerp Alexandra Allden
Omslagbeelden © Shutterstock
Landkaart Maple Falls © Sourcebooks
Omslag Nederlandse editie Liesbeth Thomas, t4design

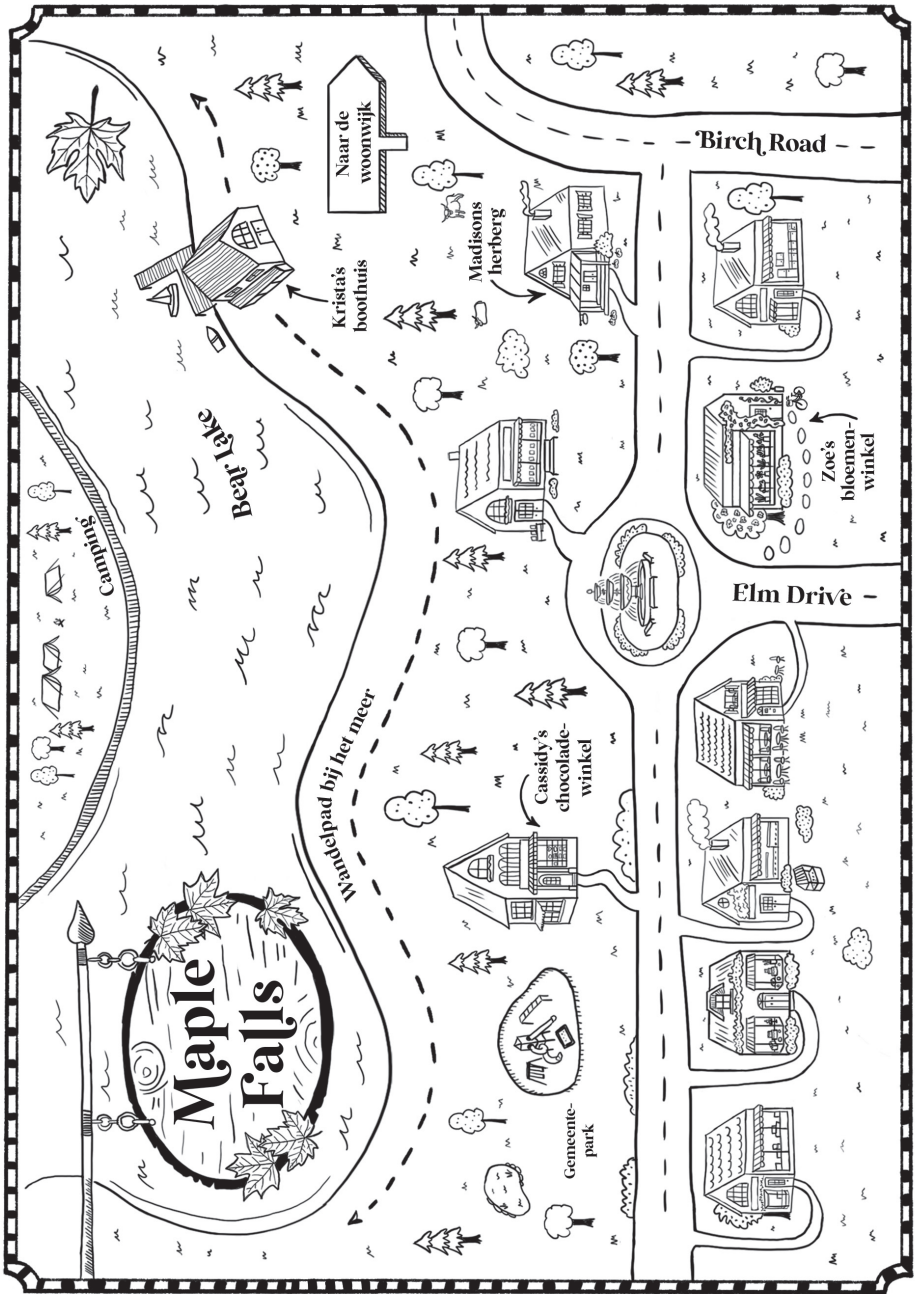
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door
geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zon-
der voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training
and similar technologies. No part of this publication may be reprodu-
ced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any
means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise,
without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriende-
lijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor
de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier
waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor iedere lezer die de herfst het perfecte seizoen vindt
voor romantiek, tweede kansen en een flinke dosis spice.

1

Madison

11 oktober

Madison Kelly klemde haar knieën strak tegen haar borst. Ze kon niet geloven wat haar overkwam. Vanmorgen had ze zich nog met een croissant en een koffie door haar straat in New York gehaast, op weg naar een vergadering. Nu was ze terug in het huis waarin ze was opgegroeid, de Cinnamon Spice-herberg, met een mysterieuze brief onder haar kussen en een storm die tegen de ramen beukte.

De brief was die ochtend gearriveerd. Hij was getypt en niet ondertekend, gestoken in een verfomfaaide envelop die eruitzag alsof hij wekenlang in iemands zak had gezeten. Ze had geweten dat hij belangrijk was zodra ze hem had opgepakt.

Met hersenen die op volle toeren draaiden en handen die trilden, had ze de brief opengevouwen. De aardse geur van sandelhout en vanille kleefde aan het papier en had een herinnering opgewekt.

Madison,

De Cinnamon Spice-herberg heeft je nodig.

Je vader heeft je nodig.

Kun je naar huis komen? Al is het maar voor een poosje?

Een vriend

Hij was niet van haar vader; die had nog nooit om hulp gevraagd. En haar oma van moederszijde, nou, die had er geen moeite mee om Madison rechtstreeks te vertellen waar het op stond.

Eerlijk gezegd deed de brief haar aan haar moeder denken. Maar dat was onmogelijk. Haar moeder was al drie jaar dood.

Het was een mysterie. En Madison had een zwak voor mysteries.

Ze hield van een goede puzzel. Met een moordraadsel, een kruiswoordpuzzel of een half afgerond recept was ze helemaal in haar element. Haar brein hield van orde. Dingen oplossen, ze uitpluizen. Dus, als iemand die verslaafd was aan geheime mysteries, en competitieve trekjes en een diepe, ongezonde obsessie om dingen op te lossen had, maakte ze geen enkele kans. Ze had alles uit haar handen laten vallen en was terug naar de herberg gegaan.

Terug naar Maple Falls. Terug naar het stadje aan het meer, omringd door beboste bergen en gevuld met eigenzinnige inwoners. Terug naar de plek waarvan ze zich had voorgenomen het nooit meer thuis te noemen.

Een volgende bliksem flitste als een polaroidcamera en verlichtte de slaapkamer uit haar jeugd. De Cinnamon Spice-herberg leek te kreunen toen de donder volgde en die de ramen liet rammelen.

Madison zei tegen zichzelf dat ze haar hoofd koel moest houden. Ze had de spits van New York overleefd, net als rampzalige eerste dates en drie chaotische Thanksgivings vol wijn met haar huisgenoot Jo. Maar niets maakte haar zo nerveus als een storm in het Midwesten.

Het was echter niet alleen de onweersbui. Madison was al gespannen sinds ze die avond was gearriveerd. De herberg was in een slechtere staat dan ze had verwacht. In het kantoor had ze facturen gevonden van twee jaar geleden, een waterrekening van afgelopen zomer en een handgeschreven briefje van ene 'Tim' over 'het repareren van de softijsmachine'. Ze wist niet eens dat ze een softijsmachine hadden.

Vervolgens had oma laten vallen dat de herberg met zijn twaalf kamers grotendeels leeg stond. Er was nog maar één stel te gast. Het was hartverscheurend.

De Cinnamon Spice-herberg was ooit de perfecte plek voor een herfstvakantie geweest. Haar jeugdherinneringen stonden bol van de geur van haar moeders beroemde kaneelbroodjes en het terras dat bedekt lag met gedroogde bladeren. De warme eetkamer met het gewelfde plafond en een knisperende haardvuur. Niemand kon hier komen zonder het gevoel te krijgen verwelkomd te worden door een grote, warme omhelzing. Dit was dé plek om je met een boek en een kop koffie op te krullen bij het raam, met uitzicht op prachtige herfstkleuren en het meer.

Maar nu het duidelijk was dat haar vader was gestopt met het onderhouden van de boel, was Madisons takenlijst langer dan een Frans proefmenu.

Ze zou dit echter fiksen, écht. Ze zou de boel weer op de rails krijgen, een manager inhuren en voor 1 november terug in New York zijn.

Ze moest gewoon één probleem per keer tackelen. Een lijst maken en zich eraan houden. Madison was geweldig met lijstjes.

Een volgende knal liet de herberg trillen op zijn grondvesten. Deze keer schoot ze dusdanig omhoog dat ze de deken met Schotse ruit van het bed schopte.

Ze klemde haar armen strak om zich heen en gaf zichzelf een standje. ‘Madison, je bent een volwassen vrouw. Je kunt dit aan.’

En dat kon ze. Inmiddels was ze een populaire culinair journaliste en ooit had ze in twintig minuten een recensie van twaalfhonderd woorden over een restaurant met Michelinster herschreven, omdat de redacteur het thema op het laatste moment van ‘culinaire kunst’ naar ‘troosteten’ had veranderd. Daarmee vergeleken stelde dit niets voor.

Maar toch, al sinds ze klein was, was Madison doodsbang voor

stormen. En deze was zo onverwachts omdat het herfst was, 11 oktober. Hevige stormen maakten normaal gesproken geen deel uit van het herfstscenario in het Middenwesten. Het hoorde de meest knusse, vredige tijd van het jaar te zijn.

Madison liet zich tegen het hoofdeind zakken en probeerde te aarden. Ze herinnerde zich dat haar moeder haar in precies deze kamer troostte en over haar haren aaide na een enge droom. Zij was de enige die wist wat ze moest zeggen, wist hoe ze haar kon kalmeren als haar hart tekeerging.

Ze sloot haar ogen en ademde diep in. Het zou snel voorbij zijn – de storm en het fiksen van de herberg. Daarna kon ze terug naar haar normale leven en de sterke, zelfverzekerde vrouw zijn die ze was. De vrouw op wie haar moeder trots zou zijn.

KRAK!

Het geluid van versplinterend hout weerklonk door het huis, gevolgd door een denderende klap. Madison gooide de deken opzij en krabbelde overeind. Ze trok de dichtstbijzijnde trui – een gebreide in cranberrykleur – aan over haar geruite pyjama en pakte haar telefoon voor licht.

Madisons dikke wollen sokken gleden over de gladde houten vloer toen ze boven aan de trap verscheen, waar ze verstijfde.

De eetkamer, haar favoriete plek in de herberg, bekend om het knisperende haardvuur en de prachtige vergezichten over het meer, was verwoest.

De oudste esdoorn van het stadje, de boom die het boegbeeld was van de charme van de herberg en een vaste basis van Madisons jeugd, was recht in het hart van de herberg neergestort.

Regen stroomde door een gapend gat naar binnen en maakte de hardhouten vloer en de omgeworpen meubels eronder drijfmat.

‘O nee, nee, nee, nee,’ zei Madison bij iedere stap die ze van de trap af rende.

De esdoorn was het decor geweest van iedere gezinsfoto. Ze had er

zonder uitzondering elk jaar op de eerste schooldag voor geposeerd, telkens met een andere strik die haar moeder in haar haren bond.

Nu was hij brandhout.

‘Alles oké daar, Maddie?’ klonk haar vaders stem, veel te opgewekt en kalm gezien de situatie, vanuit de keuken. Zijn meest recente rescuehond, een puppy met de naam Cocoa, volgde hem op de hielen en blafte in het donker.

Madison draaide zich net op tijd naar het geluid om te zien dat George de kamer in kwam. In zijn ene hand hield hij een zaklamp en in de andere, totaal onverklaarbaar, een koekje. Zijn gestreepte pyjama reikte tot in zijn pantoffels en zijn grijze haar stond in wilde plukken overeind.

‘Zo, goeie grutten. Moet je dat eens zien.’ Hij scheen de lichtstraal op het plafond.

Cocoa bleef blaffen en achtervolgde de lichtstraal van de zaklamp zonder zich te bekommeren om de omgevallen tafels en puinzooi.

‘Kom, ik heb je al,’ zei George, die de puppy optilde.

Cocoa was een kleine pup en woog niet meer dan een paar pond. Ze had een chocoladebruine, krullende vacht en kwispelde met haar hele lijf terwijl ze haar vaders gezicht aflikte, op zoek naar koekkruimels.

George bleef zich met de hond bezighouden terwijl het water naar binnen gutste. ‘Je houdt niet van de storm, of wel? Madison ook niet.’ Haar vader grinnikte op hetzelfde moment dat er een volgende lichtflits door de hemel schoot.

‘Pap, het dak,’ zei ze op smekende toon, in een poging George’ aandacht te vang

‘Hm?’ Hij keek op van het krabbelen aan Cocoa’s oren.

Madison wreef over haar slapen. ‘Dit is serieus.’

‘Ja, ja. Juist. Het dak.’ Hij schraapte zijn keel, keek om zich heen en nam toen nog een hap van zijn koekje.

Madison pakte de doos met tissues van de receptie en begon te dweilen, maar het was zinloos. Haar sokken waren binnen een paar minuten drijfnat. 'Je reageert alarmerend kalm hierop,' zei ze tegen haar vader.

'Tja, het heeft geen zin om in paniek te raken. Dat heeft nog nooit een dak gerepareerd.'

Madison onderdrukte de neiging om haar armen in de lucht te gooien. 'Hoe laat is het?' vroeg ze hardop voordat ze naar haar telefoon keek. 'Zeven over twee. Fantastisch.' Ze blies haar adem uit. 'Oké. Het geeft niet. Ik vind wel ergens een zeil, een emmer –'

George onderbrak haar. 'Niet gaan lopen stressen, Honey Pie. Het stelt niets voor,' voegde hij er met zijn hand zwaaiend aan toe, alsof het om slechts een losse deurknop ging.

'Het stelt niets... Pap! Het halve dak ontbreekt!'

Hij knikte. 'Mijn mannetje maakt het wel.'

'Je hebt een... mannetje?'

'Yep. Een goeie ook.' Hij wipte heen en weer op zijn hielen en leek behoorlijk tevreden met zichzelf. 'De telefoon doet het niet. Ik ga hem wel halen.'

'Hem halen? Nu?' Madison pakte zijn arm beet toen hij naar zijn jas reikte. 'Pap, het is midden in de nacht. En het stormt!'

'Blijf hier en houd de boel een beetje in de gaten,' zei hij terwijl hij Cocoa overhandigde. 'De storm is bijna voorbij. Geloof me. Als je oma wakker wordt voordat ik terug ben, en dat betwijfel ik, zeg haar dan dat ik het regel.' Dat gezegd hebbende, klopte hij Madison op de schouder en liep de deur uit, nog steeds in zijn pyjama. Te midden van een puinhoop aan gevallen bladeren en afgebroken stukken gipsplaat bleef ze achter.

Madison kreunde luid en sloot haar ogen, waardoor ze de regen alleen maar harder van het plafond hoorde druppen. Cocoa rilde in haar armen. 'Het spijt me, kleintje. Ik ben geloof ik een beetje overdonderd.' Ze hield Cocoa stevig tegen haar borst aan en kuste

de pup op haar kopje. ‘Dit is niet wat we hadden verwacht, hè?’

Madison dwong de tranen terug die over haar wangen dreigden te vallen en ademde diep in. Ze kon hier niet zomaar staan blijven wachten. Een emmer en een zeil zouden uitkomst bieden.

‘Oké. We regelen dit.’ Ze drukte haar wang nog een tel tegen Cocoa’s zachte vacht voor wat troost en liep toen de gang van de herberg door naar het achterste kantoor, waar ze de pup voorzichtig met een fleecedeken in haar mand legde.

In de garderobekast in de lobby vond Madison een oude regenjas. Hij was stijf en geel en had betere tijden gekend, net als de rest van haar vaders kleding. Er stond een paar modderige laarzen onder die ze naar de achterdeur droeg. Haar vader had gelijk gehad. De storm ging liggen, maar de regen viel nog altijd gestaag.

‘Oké, vooruit met de geit,’ zei ze, zichzelf een peptalk gevend voordat ze de regen instapte.

Onmiddellijk blies de wind haar capuchon naar achteren en begogelde de regen haar gezicht. Madison boog haar hoofd en trok de capuchon naar voren, maar het was zinloos, dus in plaats van te vechten met de regenjas, zette ze het op een rennen naar het schuurtje dat achteraan op het terrein stond.

Het schuurtje had, net als de rest van de herberg, zijn beste tijd gehad. De witte houten gevelbekleding moest bij de herberg passen, maar de verf bladderde af en de scharnieren waren bijna helemaal vastgeroest.

Madisons haar was drijfnat tegen de tijd dat ze eindelijk de deur had weten open te slijpen. Hij kraakte luid, als een spook dat klaaglijk huult in de stilte van de nacht.

‘Yep,’ mompelde Madison. ‘Het spookt hier absoluut.’ Ze trok haar neus op toen ze de vochtige, muffe ruimte in stapte. ‘Geweldig.’

De schuur rook naar oud hout, verroest metaal en motorolie. De zaklamp van haar telefoon verlichtte een verzameling vergeten gereedschap, planken vol spinnenwebben en dozen die lukraak in

een hoek waren opgestapeld. Madison huiverde en trok de regenjas strakker om zich heen, alsof het haar zou beschermen tegen wat het ook was dat vanachter een gereedschapskist kon kruipen.

‘Oké,’ fluisterde ze om zich heen kijkend. ‘We zijn op zoek naar een emmer en een zeil. Bij voorkeur niet bedekt met spinnen.’ Madison had bijna net zo’n hekel aan spinnen als aan stormen.

Focus, Madison. Ze doorzocht de troep zo snel mogelijk. Dit was het soort puinhoop dat ze haatte. Geen labels. Geen orde. Geen logica.

Maar toch, de oude tuinschepjes van haar moeder waren precies waar ze ze had achtergelaten, netjes opgehangen aan haakjes boven de plank. Dat kleine beetje orde veroorzaakte een steek in haar borst. ‘Ik had eerder naar huis moeten komen,’ fluisterde ze. Maar dat had ze niet gedaan, en nu stortte de herberg in.

Ze schudde haar hoofd. Dit was niet het moment om te jammeren. Ze had een dak te repareren.

‘Ah, kijk eens aan.’ Ze reikte naar een emmer. ‘Dat is één.’ Haar hand lag op de emmer toen ze het hoorde: voetstappen. Ze verstijfde. Het viel niet te ontkennen. Iemand naderde haar vanaf achteren.

Snel tikte ze de zaklamp uit, waardoor de schuur in het donker werd gehuld. Ze legde haar telefoon neer om een wapen te zoeken. Dat zou makkelijker zijn gegaan met het licht aan, maar ze wilde niet dat haar moordenaar wist waar ze zich verstopte.

Geen moordenaar. Tenminste, waarschijnlijk niet. Aardige lui uit het Middenwesten vermoordden meestal niet midden in de nacht mensen in schuurtjes.

Aan de andere kant, normaal gesproken stormde het ook niet in de herfst.

Madison tastte naar een verroest schepje dat boven haar aan een spijker hing. Het was stomp door het vele gebruik, maar beter iets dan niets.

Piepend ging de deur open en Madison hield het schepje naast haar hoofd omhoog, klaar om toe te slaan. Ze bad dat ze het niet hoefde te gebruiken, maar ja, nood breekt wet.

Ze werd begroet door een fel, verblindend licht.

‘Mads? Wat de fuck? Ben je terug?’ De stem van de man klonk laag en ruig.

Madison struikelde achterwaarts en het schepje viel op de grond.

‘Zach?’ zei ze ademloos. Haar maag verkrampde en haar hartslag schoot omhoog.

Hij zette een stap dichterbij en in de lichtbundel zag ze de regen uit zijn zandkleurige haar en van zijn flanellen blouse druipen. Zijn armen waren over elkaar geslagen, zijn houding net zo stabiel en stevig als ze zich herinnerde.

Hij was het.

Haar ex, haar eerste liefde, haar voormalige beste vriend.

Op de een of andere manier was hij langer. Breder. Zijn spijkerbroek omsloot zijn benen op een manier die haar keel gortdroog maakte. In zijn ogen – diepe, hazelkleurige poelen – school een blik die ze niet kon ontcijferen.

Verbijsterd? Geërgerd? Allebei?

De regen werd heviger en roffelde op het dak van het schuurtje zoals haar hartslag in haar oren bonkte. Zach fronste zijn voorhoofd, zijn blik onwrikbaar, de spanning tussen hen zwaar. Zijn ogen bleven op haar rusten, zoekend, hongerig.

Gedurende een tel stonden ze daar simpelweg, twee geesten uit het verleden. Madison voelde een sterke drang om de afstand tussen hen te overbruggen. Haar adem stokte en er schoot een vreemde siddering door haar aderen.

Terwijl Zach haar blik vasthield, trok er een grijns aan zijn lippen.

Haar hart maakte een buiteling. Ze rechte haar rug en boorde haar vingers in haar handpalmen.

Ze kon haar emoties niet de overhand laten nemen. Ze kon de

gevoelens niet toelaten. Ze was niet hetzelfde meisje als degene die al die jaren geleden Maple Falls had verlaten.

En toch... Er school een magnetische aantrekkingskracht diep in haar borst. Een gloeiende sensatie. Alsof ze een mot was die naar de vlammen werd getrokken, klaar om in brand te vliegen.

Alles smaakt beter met een beetje liefde

Madison is een New Yorker in hart en nieren en houdt van haar stadse leven. Maar als ze een anonieme brief krijgt met het nieuws dat de Cinnamon Spice-herberg van haar familie op het randje van de afgrond staat, keert ze terug naar het kneuterige dorpje Maple Falls. Daar staat ze oog in oog met Zach – de sexy, bebaarde klusjesman die de herberg gaat renoveren én bovendien haar ex is. Hij weet precies hoe hij het bloed onder haar nagels vandaan kan halen, maar Madison laat zich door niets afleiden... toch? De spanning loopt op als ze de herberg klaarmaken voor een herfstheropening. Zorgt hun samenwerking voor een tweede kans op liefde of eindigt het in totale chaos?

Harper Graham woont met haar spaniël in een cozy dorpje in Connecticut. Haar bijzondere burens zijn heel misschien de inspiratiebron geweest voor haar Maple Falls-serie. Ze maakt graag lange wandeltochten met haar dochter, bakt de heerlijkste lekkernijen volgens haar oma's recepten of leest in haar favoriete café.

De Cinnamon Spice-herberg is haar debuut.

